

ydet Bidrag til Enker og faderløse. Jeg tror nu i øvrigt, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er meget bedre skikket end jeg til at holde en Skaaltale, navnlig for Franskmænd, fordi det ærede Medlem har noget fransk ved sig, synes jeg; i alt Fald er hans Maade at tage Tingene paa mere fransk end dansk. Men hvis jeg skulde tale for Franskmændene, vilde jeg i alt Fald ikke tale om, at vi var gaaede til Afrustning, thi de Franskmænd, der komme her, ere, som det ærede Medlem sikkert ved, selv om de ere Radikale eller Socialdemokrater, Modstandere af Afrustning. Afrustning ligger ikke for Franskmændene, det ved det ærede Medlem meget godt, saa den Udsigt, det ærede Medlem der aabnede mig, frister mig ikke.

Da jeg ønsker, at denne Sag skal komme til en positiv Løsning, nytter det ikke, jeg her tilraader at tiltræde dette Forslag, thi jeg anser det for uigennemførligt. Jeg tror, at alle, der ønske dette Spørgsmaal løst saa snart som muligt og paa en praktisk Maade, vilde gøre vel i at følge den Anvisning, jeg har givet paa at henvise Spørgsmaalet til Invaliditetskommissionen med Opfordring til denne om at sætte dette Spørgsmaal i Forbindelse med den Indstilling, som Kommissionen maa og skal afgive ifølge det Mandat, der er givet. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) gjorde Kommissionen saa invalid som vel muligt. Jeg tror, det ærede Medlem gør Kommissionen Uret, og det ærede Medlem erkendte jo selv, at han ikke havde nogen Forstand paa dette Spørgsmaal, da han ikke var sagkyndig. Han frakendte de Medlemmer, der sidde i Kommissionen, al Sagkundskab, maaske dog med Undtagelse af det ærede Medlem, der sidder her ved min Side (P. Knudsen), der i mange Aar har befattet sig med Spørgsmaal af den Art. Jeg tror, at det ærede Medlem her har udtalt en Dom, som han ikke var berettiget til, allermindst, naar han selv erkender, at han ikke er sagkyndig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sabroe): Den højtærede Indenrigsminister sagde i sin Tale, at naar Kvinder, som føde Børn udenfor Ægteskab, have Ret til at gaa til det offentlige og faa Hjælp til deres Børn uden at miste deres borgerlige Rettigheder, var det ikke mere end rimeligt, at Kvinder, som have født deres Børn i Ægteskab, kunde faa denne Hjælp. Jeg er meget glad ved denne Udtalelse, for andet og mere er det ikke, vi

ville. Det er det, Lovforslaget bygger paa. Vi ville, at det Misforhold, der nu er mellem Kvinder, der have født Børn udenfor Ægteskab, og Kvinder, som ere blevne Enker, skal hæves, og vi spørge derfor: Vil dette høje Ting og den højtærede Indenrigsminister yde deres Medvirken til, at dette Misforhold kan forsvinde? Saa svarede Ministeren ganske vist: Invaliditetskommissionen! Ja, den kommer jo egentlig ikke denne Sag ved. Vi ere enige om, at der her er en meget stor Uret, der har bestaaet i nogen Tid. Lad os saa hæve denne Uret saa snart som muligt og allerede i denne Samling! I øvrigt takker jeg den højtærede Minister for den udmærkede anbefaling, han i Virkeligheden gav vort Forslag.

P. Knudsen: Jeg har tilladt mig at begære Ordet i denne Sag i Anledning af Udtalelser, der ere fremkomne navnlig fra den højtærede Indenrigsminister om den Behandling, man agter at give det foreliggende Forslag. Den højtærede Indenrigsminister syntes navnlig i sin sidste Tale at gaa ud fra som noget i og for sig næsten givet, at denne Sag burde henvises til Løsning ad Forsikringsvejen, og som et Middel til at komme ind paa denne Vej skulde Lovforslaget henvises til den nedsatte Kommission for Invaliditets- og Alderdomsforsikring.

Maa jeg med Hensyn til denne Kommission gøre et Par Bemærkninger. Fra første Færd Forslaget kom frem, var vi Socialdemokrater Modstandere af dens Nedsættelse, fordi det Grundlag, hvorpaa den skulde nedsættes, forekom os at være ganske urigtigt. Hvis man i Rigsdagstidenden vil se efter, hvad der den Gang blev fremsat som Motiver til Kommissionens Nedsættelse, vil man se, at det navnlig var Alderdomsforsørgelsen, man tog Sigte paa. Men nu havde vi og have en Alderdomsunderstøttelseslov, som giver de gamle en Understøttelse ikke som en absolut Ret, som vi den Gang var stemte for, men efter en Undersøgelse fra vedkommende Kommunalbestyrelse, og denne Understøttelse faa de vederlagsfrit og kun paa Basis af, at de i saa og saa mange Aar, indtil de have naaet den Alder, at de ikke længere kunne arbejde, have arbejdet flittigt og godt og paa en saadan Maade, at de — oprindeligt i de sidste 10 Aar, siden i de sidste 5 Aar — have holdt sig udenfor det offentlige Fatigvæsen. Nu vilde man nedsætte en Kommission, som skulde have til Formaal at